

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἔδρευομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρονά πολί.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρη—δέκα φράγκα και' στὸ χέρι.

Πέμπτη Μάρτη και δεκάτη,
γιὰ τὴν κρίσι τρέχει κἀτι.

Ποῦτος ἐνενήντα, δύο κι' ἑπτακόσα,
και γιὰ τὴν σταβίδα ξαναλένε τόσα.

Ἄς τὸ μάθουνε κι' οἱ ἄλλοι κι' ἄς τὸ μάθουν κι' οἱ
[πολλοί...]

ἔκτος τόμος ἐξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλή.
Μὰ κι' αὐτὸς ὁ νέος τόμος μ' ἑλα τᾶλλα μας βιβλία
και' στὸ σπῆρι μας πωλεῖται και' στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Φασουλής και Περικλέτους, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Εἶδες τοὺς Τούρκους πούφυγαν;
Π.—Τοὺς εἶδ', Φασουλή.
Φ.—Ἐρέεις λιπὸν πὼς ἔφυγαν κι' οἱ δύο, σεβταλή,
και γύρισαν στὴν Σταμπολτάν, 'στῆς Πόλις τὸ Ντιβάνι,
κι' ἐπήγαγε τὸν Πατισάχ νὰ 'δουνη μάνι μάνι,
κι' ὁ Πατισάχ ὁ κραταῖος τοὺς φόρτωσε τιμάς,
κι' ἔπειτα τοὺς ἐρώτησε πὼς 'πέρασαν σ' ἐμῆς.

Πολὺ καλὰ 'περάσαμε,
μοῦᾶχα πὼς 'εράσαμε
'λιγάκι 'στῆς κοκέταις
κι' ἐκάναμε ρουκέταις.

Σὲ προσκυνοῦμε, Πατισάχ, μεγάλο τὸνομά σου...
τὴν ταμπάκαρα 'δώσαμε και τὰ παρσινά σου,
και γιὰ τῆς διαμαντόπετρας ἐκάνανε πολλοὶ
τὰ μάτιζ των χαρίδες,
κι' ἀκόμη κόσμος σήμερα γι' αὐταῖς συγχωμιεῖ
κι' ἀπλόνει τῆς ἀρίδες.

Ἄκουσαμε και σχηματῖ και 'λιγους ἀμανδες,
ἡμέρα νύκτα, Πατισάχ, γεμάτ' οἱ καφενέδες,
και μερικοὶ πολέμηχοι, πὼς τόκοψαν πηπούτσι,
πολέμουσ ἐσχεδιάζαν με ναργιλέ μαρκουτσι.

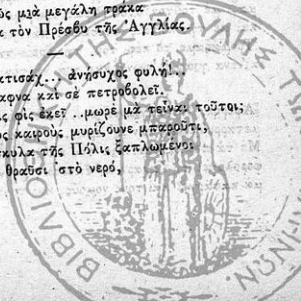
Ντελή βοριᾶς ἐσφύριζε 'στὸ σύμμαχο λιμῆρι
και κάθε τόσο 'βάζαμε 'στὰ φέσια μας τὸ χέρι.
Μὴ δὲν μοῦ λέτε, πῆγατε κι' ἐκεῖ 'στὸν Παρθενῶνα;
ναί, Πατισάχ, ἐπήγαμε,
κι' ἔπειτα σὰν ἐρώγαμε
μῆς ἤθελε κατακούτελα καὶ δυνατὴ κοτρώνα,
και παρ' ἄλιγον νὰ γενῆ μὴ συμφορὰ μεγάλη
και νὰ μῆς 'δοῦν εἰς τὸ Γιλδίχ μὲ τρύπαις 'στὸ κεφάλι.

'Ρωτήσαμε νὰ μάθωμε, κι' ὅλοι μῆς εἶπαν κρὸς
πὼς κάνει πετροπόλεμο γενναῖα μαγγαῖα,
και δάφνης 'κόφαμε κλαδὶχ
μῆς 'στὸ Δαφνὶ τῶν Ἀθηνῶν...
και δὲν μοῦ λέτε, βρέ παιδιά,
τεῖναι κι' αὐτὸς ὁ Παρθενῶν;

Κᾶτι κοτρώνας, Πατισάχ, και πέτρις σιβαχμέναις,
κᾶτι κολώναις ὀρθαις και μερικαις πεσιμέναις.
Βρέ τί μοῦ λές, Ραχμῆ Πασσαχ, πὼς τόσο σ' ἐκτιμῶ;
ἂν δὲν πιστεύεις, Πατισάχ, κόψε μου τὸν λαϊμό.
'Ἦταν κι' ἐκεῖνος ἔτοιμος νὰ πῆρη πρὸ πολλοῦ,
μὰ τώρα τὸν 'στερέωσαν και τέκειε, Χαχρετλοῦ.

'Ὅπου σταθῆς κι' ὅπου 'βρεθῆς πολέμου πατατράχ,
και ὁλίς 'χαρετίσαμε τὸν τόπο τῆς φιλίας,
ἐμάθαμε περιεργὸν πὼς μὴ μεγάλη πράχα
'κτυπησε κατακέφαλα τὸν Πρέσβυ τῆς Ἀγγλίας.

Τί νὰ σοῦ 'ποῦμε, Πατισάχ... ἀνήσυχος φυλή...
σοῦ ρίχνη τράχικς ἐξαφνα και σὲ πετροβόλει.
Μπάμ μοῦμι ἐδῶ, ρίς ρίς ἐκεῖ... μωρὲ μὰ τεῖναι τούτοι;
και 'στῆς εἰρήνης τοὺς καιροὺς μινέροσε μακροῦτι,
και σὴν τὰ χεμπελέσκυλε τῆς Πόλις ἑσπλωμένοι,
κάνουσε θραδῖς 'στὸ νερό.

κι'ανοίγουν στόμα τρομερό
νὰ χάψουν τὸ ραχάτ' λουκούμ, ὅπου τοὺς περιμένει.

Εὐτυχισμένοι σύμμαχοι... νερό καθέννας πίνει...
ἀμμ' ἴδατε καὶ τὴ Βουλῆ; τὴν ἴδαμε κι' ἐκείνη.
'Ανεβοκατεβαίνανε τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια
καὶ τὸ Ντοβλέτι 'κλαίγανε καὶ τὰ πολλά του χάλιζι.

"Ἐνα κουδούνι, Πατισάχ, κῆποςος ξανθὸς βαστοῦσε
καὶ δὸς του τὸ 'βροντοσε,
κι' ὅσ' ὁ ξανθὸς 'κουδούνιζε, τόσο πῶ δυνατόν
ταυτιά μας μέσα 'βούζιαν ἀπὸ ξερωνητά.

Κι' ἐκὺτταζαν περιεργοὶ τὸ κόκκινὸ μας φέσι,
κι' 'Αγαδὸς ἔσκουζαν πολλοὶ
πὼς εἶναι πρέπον ἢ Βουλῆ
νὰ γίνῃ σ' ἄλλη θέσι.

Κι' ἕνας Λεβιδῆς Νικολῆς ὀμίλησε σωφρόνως
πὼς εἶναι πρέπον νὰ κτισθῇ στὸν Κήπον τοῦ Κλαουμῶνος,
γιατὶ καθὼς κατήντησε, Σουλτάνε δοξασμένε,
εἶναι γιὰ νὰ τὴν κλιάνε.

'Αμμ' ἴδατε τὸν Θεωδωρή;
τὸν ἴδαμε... καὶ τί φορεῖ;
μὰ ρεδιγρότα στακτερῆ.

Βαστῆ σπαθὶ 'στὸ χέρι του: μῆτε μικρὸ μπκατοῦνι...
κι' ἕμωσ αὐτὸς πολλὰς φορὲς μὰς 'μπῆκε 'στὸ ρουθοῦνι.
Εἶναι 'ψηλὸς, εἶναι λιγνὸς, ἔχει καὶ φοβορίτικι,
κι' ὅλοι μὲ τοῦτον χάνουνε Παρκσευτικὴ καὶ Τρίτικι.

Ποτὲ δὲν θέλει νὰ φορῆ
κράνη καὶ τρικηντά,
μῆτε γιὰ πόλεμο μπουρὶ
δὲν ἔχει καὶ σεβντά.

Μόνον ἂν ἔλθουν ἐκλογαῖς τὸν βλέπει καὶ κορώνει
καὶ θέλει μὲς 'στὸν ὄφλων του τὰ σπῆτικα νὰ τὸ στρώνη,
καὶ νὰ τοῦ δῶνουν γλυκὰ καὶ σ'αποῦνι χαλδάζες
οἱ Μπατράμ Μπακπαδές.

Τρελλαινεται γιὰ τὴν χαλδᾶ
καὶ τῆς εἰρήνης τὸν χρδᾶ.

Εἶναι γλυκὸς, γλυκούτατος, ζῆχρη καὶ σερμπέτι,
καὶ 'στὸ θυμὸ του δὲν 'μπορεῖ καὶ μωγα νὰ σκοτώνῃ,
κι' ἕμωσ, Σουλτάνε Πατισάχ, ἂν πάρῃ τὸ Ντοβλέτι,
γραφτὸ του θῆναι φαίνεται ντουνηζ' ἂν ἀναστατώνῃ.

'Ελπίδες γύρω του σκορπῆ καὶ 'στὴ φουρτοῦνα λάδι
καὶ τὰ παλῆα του τᾶμακα τὸ κῆμασε 'στὰ ῥάβρι...
μαζὶ μὲ τοῦτον 'στὸν Ριράτ' ἐράγακι' ἕνα βράδου
καὶ μὲ τῆς πῆτικι 'φουσκωσε καὶ μὲ τᾶτζεμ πιλάφι.
'Τρομάξαμε τὸ κέρι του, τὴν ὄρεϊ τὴν τῶση,
κι' ἕνα γιατρὸ 'φωνάξαμε γιὰ νὰ τὸν ζελαφρώση.

"Αφερμ, Ντεληγιάννη μου... καὶ τώρα τί θὰ κάνῃ;
μεταρρυθμίσει ἂν κι' ἔμὰς, κι' ἀγκομαχῆ καὶ σκάνει.
Μὲ τὰ πολλὰ τερτίτζι του κῆθε μαζὸλο γανῶνε,
φορολογεῖ τὴ ζᾶχηρ κι' ἐπειτα μετανοῶνε,
μὰ καταργεῖ καὶ τοὺς νομοῖς, καὶ τοῦτους τοὺς ἀρίνει

νὰ μένουν ἂν προτίηρα,
καὶ βγάξει νέκ σχέδια μὲς' ἀπὸ τὸ κορφῖνι
ἀκόμη μεγαλύτερα.

Εἶν' ἕνας τετραπέρατος κι' ἕνας μαριόλος γέρος,
ποῦ στρίβει κάθε βίδι,
καὶ τοῦ Στρατοῦ τὰ σχέδια τᾶρησε κατὰ μέρος
κι' ἔπιασε τὴν σταφίδα.

'Ἐξέχασε Στρατηγιῶν Πασσαδὸς χρυσοκράνου,
καὶ τῶρ κάθε μπουνταλᾶ
μὲ τὴν σταφίδα γαργαλᾶ,
καὶ στέλλονται ψηφίσματα κι' ἀπὸ τοὺς Γαργαλιάνους.

Μονοπάλια σταφίδων, ποῦ σκατίζεις καὶ τὰ χάνεις,
κι' ἕνας ἄλλος Ντεληγιάννης,
ἀντιπρόσωπος Ἑγγλέων, ποῦχουν μπόλιο χρυσαῖο
καὶ δὲν κᾶνουν νισάρι,
μὲ τὸν ἄλλο Ντεληγιάννη, τὸν Βεζύρη δηλαδῆ,
ὄλοένα γιὰ σταφίδα κουδενταῖε μὲ σπουδῆ.

Μονοπάλια θὰ γίνου
καὶ γι' αὐτὰ φιλονεικοῦν...
Ντεληγιάννηδες προτεῖνου,
Ντεληγιάννηδες ἀκοῦν.

"Οἱ ὅ' ἄν πρώην σκινιάδες
'βγήκαν τῶρ σταφιδάδες,
καὶ φωνάζου ἂν ἀγγίμα
καὶ κλωτοῦν 'στὰ κλιντερμικι
τῶν Ἑγγλέων τῆς στερλίτικι,
ποῦ θὰ γίνου καθαλίτικι.

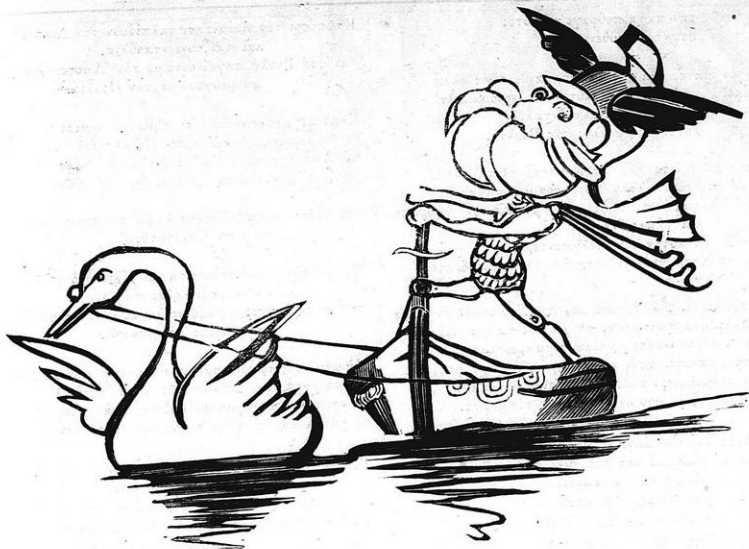
Τὴν σταφίδα, τὴν σταφίδα
'βρήκαν τῶρ γιὰ σκινιά,
ἐμπροστά τῆς ζεχσοτήκαν Διοικήσεϊς, Στρατηγιτικι,
καὶ τοὺς ἀφρησαν ὑγείτικι.

"Αχ! αὐτὸν τὸν Θεωδωρῆ καὶ τὸν εἶχες ἐδῶ πέρα
γιὰ παντοτεινὸ Βεζύρη, βεβιάωτου κάθε μέρκ
πὼς θὰ τοῦδινε, Σουλτάνε, κι' ἀπὸ μία ταμπακέρα,
ἂν κι' αὐτὴν τοῦ Διαδόχου, πούφεξε μὲς 'στὰ Παλάτιζι
καὶ μὲ τὸ δακτυκτικὸ της τοὺς ἐθάμβωσε τὸ μάτιζι.

"Αχ! αὐτὸς ὁ Θεωδωρῆς, ὁ ζυλις ὁ κοτσονατός,
νᾶταν 'στὸ δικὸ μας κράτος,
δεξὶ χέρι θὰ τὸν εἶχες καὶ ἂν κόρη τοῦ ματιοῦ σου
καὶ δὲν θᾶπνε ποτὲ του τὴν κερρέ τοῦ Παλατιοῦ σου.

Μ' ὄλους αὐτοὺς ὁ Θεωδωρῆς τᾶζει πολὺ καλὰ
καὶ 'στῆς φουρτοῦναι, Πατισάχ, δὲν τᾶχασε ποτὲ,
κι' ὅταν τὴν πᾶση φτᾶρμικι του λὲν χαῖρ' ὄλᾶ,
καθὼς τοῦ Χόντζα Νκστραδδῖν ἐκεῖν' οἱ μαθητικί.

Τὸν λὲνε Κορδονάραχα καὶ Κορδονοκαλοῦμπι,
καὶ τώρα, καθὼς φαίνεται, τὴν 'γλύτωσε τὴν τοῦμπι.
Τὸ Μετζήτικι σου 'κὺτταζε κι' ὄλο τὰ μάτια 'γλάρωνε,
καὶ δειγνῶντάς το 'στοὺς πιστοὺς 'γελοῖσε κι' ἐκμάρωνε,
κι' ἂν πᾶσο, τοὺς ἐφῶναζε, γενναῖοι πατριώτικι,
τὸ Μετζήτικι τοῦ Πατισάχ σὰς δῖνω καὶ τὸ τῶτε.

Ο Θεωδωρής ο Λόεγκριν εντός μικρής σκαφίδας σωτήρ σκνδοπρόβλητος τῆς Έβλας τῆς Πατρίδος.

Άμ' ἴδατε, μωρὲ παιδιά, καὶ κάποιον Κερκυρατο, ποὺ Κόντε τὸν φωνάζουε μὲς 'στοὺς Κορροῦς ὄρατο;

Ναί, Πατισάχ, μὰς 'γνώρισε κί' αὐτὸς ὁ στενοδράκης... 'στὴ γὰρ τῆς κορμωστασιᾶς ἴδιος ὁ Θεωδωράκης. Εἶναι 'ψηλός, εἶναι λιγνός, φορεῖ τὰ σκερπινάκια του, κί' αὐτὸς τροχίζει, Πατισάχ, καὶ γλῶσσα καὶ καλέμι... λένε πὺς εἶναι σεβνταλῆς, κί' ἂν κί' ἔχρ τὰ χρονάκια του, μονάχα γιὰ Κισιάρτζικς δὲν κάνει σὲ γασέμι. Κί' αὐτὸς φωνάζει, Πατισάχ, ἀμὴν γιὰ τὰ Ντοβλέτικ, κί' αὐτὸν τὸν Κόντε τὸν κομψὸ τὸν τῶνε τὰ σεκλέτικ, κί' τοῦτος ἔχει γύρω του λογιῆς λογιῆς Ἀγάδες καὶ νηστικὸς φαγάδες.

Κί' ἐκεῖνος δείχνει 'στὴ Βουλή τῆ λιγερῆ του μέση, ἀλλὰ τὸ κοντιλίκι του φοβάται μὴν ξεπέση, κί' σ' ἐκλογαῖς δὲν πηλαεῖ γιὰ ψήφους ἄνω κάτω... ἀκίρο θέλει τὸ ψωμί καὶ τὸ σκυλί χορτάτο.

Κί' αὐτὸν τὸν ἔχουν 'στὴ Βουλή γιὰ σωτηρίας κήρυκα κί' ὅλα τὰ θέλει, Πατισάχ, τριγύρω του χαζίρικ, κί' ἂν ἦτανε Βεζύρης μας σὰν τὸν Φερῆδ-Πασσά, ἦθαμε ξεφαντώματα μὲ τοῦτον περισσά, καὶ μὲ ταμπουκι μαχμουρλῆς θὰ 'κὐτταξες τὸν Βόσπορο, καὶ μὲ τὸν Κόντε θὰ τρωγες συχνά κολοκυθόσπορο, καὶ θὰ 'μετρούσαμε μ' αὐτὸν τὸ κάθε καλντεριμί... ἀμ' ἴδατε, μωρὲ παιδιά, κί' ἐκεῖνον τὸν Ζαήμη;

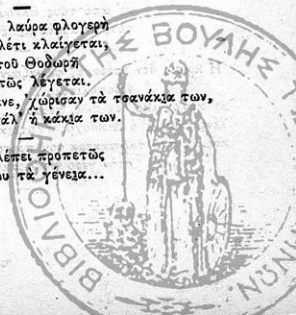
'Ακοῦς ἐκεῖ τὸν ἴδαμε κί' αὐτὸν τὸν ντιλικάτο, τὸν στριφομουστακάτο. Ἔχει μουστάκια, Πατισάχ, ποῦ νὰ τὰ 'δῆς τρομάξεις, καὶ μόνο γιὰ μουστακαλῆ 'μπορεῖς νὰ τὸν θαυμάζης.

Ποτὲ δὲν τὸλπιζε κί' αὐτὸς μπαστούνια πὺς θὰ τᾶβρη καὶ τῆς Αἰγίνης ἐκλαγε τὴν ἐκλογὴ τῆ μαύρη, ποὺ πατατράκα 'γίνηκε καὶ γαλασμός Κυρίου μ' ἕναν ληροσφυγδικο μεγάλο Ζαφειρίου, κί' ἄλλοι πολλοὶ πολέμησαν σφυγδικοὶ Γεννίταροι μὲ κᾶτι παληοτάτορα καθὸς τοῦ Τσελεπίταρη.

Καὶ τοῦτον σύμμαχον πιστὸν κί' ἐπίμαχον τὸν 'βρήκαμε καὶ γιὰ τὴν γνωριμία του παραπολὺ 'χαρήκαμε, μὰ μὴ στιγμὴν δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα τὸ γλυκὸ, κί' ἐμεῖς 'ρωτήσαμε γιὰτὶ τὴση μουγγάδα μὰς κρατεῖ, κί' αὐτὸς μὰς εἶπε, Πατισάχ, πὺς τὸχει φυσικό.

Κί' αὐτὸς μὲ λαύρα φλογερῆ γιὰ τὸ Ντοβλέτι κλαίγεταί, κί' ἀνεψιὸς τοῦ Θεωδωρῆ μὰς εἶπανε πὺς λέγεταί. Μὰ πρὸ πολλοῦ μαλλώσανε, 'χώρισαν τὰ τσανάκια των, κί' εἶναι μεγάλ' ἡ κᾶκια των.

Καὶ τώρα βλέπει προπετῶς τοῦ θεῖου του τὰ γένεα...

τὴν πῆτα ποῦφαγε κι' αὐτὸς
ἦταν κολοκυβένια.

'Αμὲ τὸν ἴδατε, παιδιὰ, καὶ τὸν ξανθὸ τὸν Βάλλον ;
ἀκούς ἐκεῖ ! ... τὸν ἴδαμε κι' αὐτὸν τὸν χρυσομάλλη.
Καὶ τοῦτος εἶναι σεβνταλῆς
κι' Ἄγας μεγάλος τῆς Βουλῆς.

Κι' αὐτὸς τοῦ Κόντε τοῦ ἕψλου κατέβασε τὴ μύτη,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο θαρρῶ τὸν μακαρίτη
πὼς ἦλθ' ἐδῶ μὲς 'στὸ Γιλδίξ, καὶ σὺ καλὰ τὸν ἴγνώρισες,
καὶ τὰπες ἓνα χέρι
μ' αὐτὸν τὸν ντελμπεντέρη,
καὶ σὺν τὸν Ντελγηγιάν-Πασσά τὸν παρασημοφόρησε.

Κι' ἀπ' τὸν κειρὸ, ποῦ ἴπτησε μὲς 'στὴς Στραμποῦλ τὸ χῶμα
κι' ἡ Ράλλη ρεπουμπλικα, ποῦχε σεβντὰ γὰρ κόμμα,
ἴνῳηκαν οἱ Γικουρῆδες μεγάλοι σύμμαχοί μας
καὶ σὺ τοὺς ξαναγάπησες κι' ἐμεῖς μὲ τὴν ψυχὴ μας,
κι' εἶπαν πολλοὶ Δερβισηδες κι' ὁ Σειγουλιόλαμης
πὼς ἔπρεπε Βεζύρη σου καὶ τοῦτον νὰ τὸν κάμης.

'Αμ' ἴδατε καὶ τὸν Σκουζέ, Μνίστρο Τραπεζίτη ;
τὸν ἴδαμε κι' ἐράγαμε καὶ 'στὸ 'δικὸ του σῆτι.
Ἐκανε τόσο πατιρντί,
μὰς εἰδεῖς κι' ἀγάπη,
κι' ἰμάμ μὰς εἶχε μπακλιντί,
μὰς εἶχε καὶ κωπάπι.

Ἐῤῥαμε 'στὸ τραπέζι του καὶ ξένους μουστερῆδες,
κι' ὅλοι μὰς κ'ουβεντζάκανε μὲ χεῖλῃ ζαχαρένικα,
κι' ἀπάνω 'στους σοφάδες του 'στρώσαμε τῆς ἀρίδες
καὶ τὸν κωρῶ τὸν ἤπιαμε σὲ τζάρικα δακμαντένικα.

'Θαυμάσαμε τὰ τζάρικα του καὶ τὰλλα τὰ καλὰ του...
εἶναι τὸ χέρι τὸ δεξιὸ τοῦ γέρο-Στρατηλάτου,
κι' ὅταν τὸ Στέμμα τὰ γὰλξ μ' αὐτὸν τὸν Στρατηλάτη
ὁ κύρ Ἀλέκος μὰς καὶ δῶρ πηγάει 'στὸ Παλάτι.

Κι' ὁ διπλωμάτης ὁ στυλπνὸς
τὰ κάνει μέλι γὰλξ,
κι' ὁ Θεωδώρακὸς ὁ Ξυπνὸς
δὲν πέρνει κουντρούβλα.

Καὶ τοῦτος μὰς ἐκλάβωσε καὶ μὲ τὸ παραπάνω ..
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν Καραπάνω,
ποῦ παίζει τῶρα, Πατισάχ, καρβοκῆρη ῥόλο
καὶ κάνει στόλους πρὸ καλοῦς κι' ἀπ' τὸν 'δικὸ μας στόλο.

Μὰ χαιρετίσματα πολλὰ
κι' ἀπὸ τὸν κύρ Ζυγομαξῆ,
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἰπουρροῦς
τοὺς ἐν ἀργίᾳ κι' ἐνεργούς.

'Ἡ κρίσις δὲν ἐπέρκεσε, φωνάζουν μερικοὶ
νεροπολιτικοί,
κι' ἄλλοι μὰς λέν πὼς ἔπερσε... τί νὰ σοῦ 'πῶ δὲν ξέρω...
λένε πὼς κι' ὁ Διὰδόχος τάρτεριζε μὲ τὸ γέρο,
καὶ μὲ τὴν ταμπακέρη σου προσφέρει ταιγιακράι
'στὸν γέρο Θεωδώρακη.

Καμπόσοι τὴν παρτίτσι σαλπίζουν τοῦ Λιμπρίτη
καὶ παίζουσε νταούλια,
καὶ 'στὴ Βουλῇ πηγαίνουσε μὲ τὸν Ἀποσπερίτη
καὶ φεύγου' μὲ τὴν Ποῦλια.

Κακὸ μεγάλο γίνεται 'στὸ σύμμαχο λημέρι
κι' ἡ συμμαχίαις σήμερὰ δὲν εἶν' ἐλπίδες κούφριας,
κι' Ἀριστογειτονες πολλοὶ καὶ ὅσοι Ροβεσπέρου
βγάζου' μπροστά σου, Πατισάχ, τῆς κόκκινιας των σκουρῶν.

καὶ πέρτουσε καὶ προσκουοῦν μὲ τοῦμπαις ἕως κάτω
τὸ μέγα Καλιφάτο.

Σοῦ στέλλουν χαιρετίσματα καὶ γίλιξ δῶρ φιλιὰ
Γικουρῆδες σκαρτάδει,
ποῦ 'στὴν ἀγγάρεχ βάζουσε λογιῆς σκυλιὰ
καὶ μύγιας 'στὸ σημάδι.

Μὰ μὴν τοὺς συνερίζεσαι κι' εἶναι πολὺ μουρμούρηδες,
καὶ μὲ χαρὰ μὰς μάθαμε πὼς μέσῃ 'στους Γικουρῆδες
μὲ τρεῖς δυναμίεις γίνεσαι Βεζύρης μὰς χαρὰ,
μὲ τὴν Αὐλή, μὲ τὴν Βουλῇ, καὶ μὲ τὰ πατερά.

Τέτοιχα ποῦ λές, βρε Περικλῆ, μιλῆσανε μὲ ζήλο
'στὸν Πατισάχ τὸν φίλο,
ποῦ σύμμαχο τὸν ἔκαναν οἱ κόκκινιοί μας σκουροί...
Π. — Κι' ἦσαν παρῶν εἰς τὸ Γιλδίξ καὶ τὰκουσε, μαγκούρη!

Φ. — Ὅχι, παρῶν εἰς τὸ Γιλδίξ δὲν ἦμουν, Περικλέτο,
ἀλλ' ὅμως ὑποθέτω
πὼς τέτοιχα καὶ παρῶμοι θῆκαν ἀπάνω κάτω,
κι' ἔπειτα τῶστρωσαν βαρετὰ μὲς 'στὸ Σαρασκεράτο,
κι' ἐπῆσαν παρῶτομα, πεσοκίαι καὶ λεφτά...
Π. — Κι' ἐγὼ σὺν βιάκασι πίστευα πὼς τὰκουσε αὐτά.
'Ὅρσε λοιπὸν, παλῆσκυλο καὶ ζήλινε Γικουρῆ,
δῶρ ῥαπιαὶ μὲς 'στὴ μούρη.

**Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλοις λόφοις ἀγγελιαίς.**

'Ἐτὸν Παρκασσὸν παράστασις μὰς προσκαλεῖ τὸ βράδυ
γιὰ δῶρ λαμπροῦς ἠθοποιοῦς, τὸν κύριον Γεννάδη,
καὶ τὴν γνωστὴν τὴν τραγωδῶν, τοῦτέστι τὴν Βεράνη,
κι' ὁ κόσμος γιὰ τὴν τέχνην τῆς πρέπει καὶ νὰ πληρώνη.

'Ὁ Παρασκευσούλας μας, ὁ Γεωργάκης δηλαδή,
'Ἀστωῦς ἀργισυντάκτης κι' ἓνα σπάνιο παιδί,
κατ' αὐτὰς ἠρραβωσιθίαι μὲ νεανιδ' ἀγαστὴν,
Μαργετινὰν τὴν Μαρίνου, τὸςς χάρτιος μεστὴν,
προσηλιὰ δ' ἀνεψιὰν τοῦ Δημάργου τοῦ Μεκκουρη...
καὶ 'στὰ στέφανα λοιπὸν, κι' ὅλο γέλοια, κι' ὅλο γῶρι.

Τάδε πρὸς ἑλοὺς γενικῶς ὁ Φησουλῆς κηρύττει....
εἰς τοῦ Φωτιῶου τρέξετε ποῦ Τραπεζιόμεστη
νὰ πάρετε εἰς τούτη μακ τὴν ἀνακρηδὶξ
λαχειοφόριας Ἐθνικῆς μ' ὀκτὸ δραχμῆς, παιδιὰ.
Θὰ γίν' ἡ νέα κλήρωσις δεκαεννιά Μαρτίου
κι' εἶναι καὶ καλορογίκοις ὁ Γιάννης ὁ Φωτιῶου,
κι' αὐτὸς ποῦ πάρη μετοχαίς καὶ σὺρ ἀπὸ τὸ χέρι του
τῆς ἐδδομητῆτα πιθάνον νὰ βάλῃ 'στὸ κεμερί του,
καὶ τί γὰρ τὸν ἀριθμὸ τὸν πρῶτο νὰ πέτυγετε
μέκχ 'στὴς ῥτῶχιας τοὺς καιροῦς, ποῦ κόσμος κακτρούγετα!